

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
ΚΟΡΤΩ

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

β' έκδοση

Έκλεισε η ζωή μου δυο φορές
Πριν κλείσει – Τώρα μένει
Να δω αν και τρίτο γεγονός
Η Αθανασία εξυφαίνει

Τόσο αδιανόητο. Μοναχά
Του χωρισμού το χάδι
Γνωρίζουμε απ' τον Ουρανό
Κι αντέχουμε απ' τον Άδη.

Έμιλυ Ντίκινσον

Χωρίς μουσική

Εικόνες περνούσαν τρέχοντας απ' τα παράθυρα του αυτοκινήτου σαν λέξεις σε ξένη γλώσσα. Χωράφια, δέντρα, σπίτια στη μέση του πουθενά, ζώα πατημένα στην άκρη του δρόμου, όλα μουντά και τεφρά σαν τη συννεφιά που τα σκέπαζε. Η Νόρα κατέβασε το παράθυρο και πέταξε τη γόπα του Marlboro αναμμένη ακόμα, σκέφτηκε φευγαλέα τις προειδοποιήσεις της πυροπροστασίας για τα φονικά αποτσίγαρα που μπορούν να αφανίσουν ολόκληρα δάση και κλείνοντας πάλι το παράθυρο μονολόγησε σιωπηλά: *Μακάρι.*

Μια πυρκαγιά και τα θύματά της. Θα 'ταν μια σχετική συγκίνηση, αν όχι η εκδίκηση που λαχταρούσε και που κανείς και τίποτα δεν θα μπορούσε ποτέ να της προσφέρει. Γιατί πώς να εκδικηθείς τον θάνατο χαρίζοντάς του κι άλλες αθώες ψυχές; Πιο πολύ, δώρο θα του 'κανε.

Με την πίκρα του προηγούμενου τσιγάρου ακόμα στο στόμα της, άναψε το επόμενο και ρούφηξε βαθιά. Τουλάχιστον της έμενε τούτη η απλή και βολική πί-

κρα, σαν ομοιοπαθητική στο φαρμάκι που δεν έλεγε να φύγει από το αίμα της. Το κάπνισμα μπορεί να σκοτώσει. Κι άλλη προειδοποίηση από άσχετους που κανείς δεν ζήτησε τη γνώμη τους· κι άλλο Μακάρι.

Στην άκρη του μυαλού ένωσε να τρεμοπαίζει μια ενόχληση σαν πόνος αμυδρός και συνειδητοποίησε ότι ο Χάρης είχε βάλει το ραδιόφωνο να παίζει. «Κλείσ' το» μουρμούρισε δίχως καν να γυρίσει προς το μέρος του και χωρίς παρακαλώ. Οι ευγένειες ανάμεσά τους είχαν εξαφανιστεί προ πολλού, όμοια με το φλούδι σάπιου φρούτου που το εξαφανίζει μια μούχλα σαν γαλάζιο χιόνι. Κι εκείνος υπάκουσε, δίχως σχόλια ευτυχώς. Μόνο ο ήχος της φωνής του θα 'ταν χειρότερος απ' τη μουσική.

Παράξενο. Κάποτε, σε μιαν άλλη ζωή –στην οποία είχε πάψει να πιστεύει λες και ήταν προηγούμενη ενσάρκωση αδιανόητη: βασίλισσα της αρχαιότητας, πλύστρα στο Βυζάντιο, πουτάνα του βικτοριανού Λονδίνου–, ήταν αδύνατο να διαχωρίσει τη ζωή της απ' τη μουσική που τη συνόδευε σε χαρές και σε λύπες. Μα τώρα κάθε τραγούδι που 'χε γραφτεί πριν ή μετά τα Έξι Φωτεινά Χρόνια έμοιαζε με προδοσία – κι όσα είχε ακούσει στη διάρκειά τους ήταν σαν σουβλιές σε γυμνωμένο νεύρο. Έτσι, αφού τα πράγματα έχασαν πρώτα το χρώμα τους, τη γεύση και το χάδι τους, στο τέλος έχασαν και τον ήχο που κουβάλαγε μέσα του τη στερνή ομορφιά τους.

Είχε διαβάσει σ' ένα άρθρο της Wikipedia σχετικά με τα στάδια του θανάτου, ότι ο άνθρωπος, πεθαίνοντας, απ' όλες τις αισθήσεις χάνει τελευταία την ακοή του. Ο Χάρης δεν μπορούσε να καταλάβει για ποιο λόγο καθόταν με τις ώρες και διάβαζε τέτοια πράγματα, και πριν η Νόρα φροντίσει με ουρλιαχτά και χριστοπαναγίες να του κόψει κάθε γκρίνια, έλεγε πως στενοχωριόταν άδικα, πως μαύριζε την ψυχή της – λες και υπάρχει πιο μαύρο από το μαύρο. Στην πραγματικότητα, γύρευε να μάθει όσο μπορούσε περισσότερα για τη στιγμή του τέλους και τον ακριβή μηχανισμό της για να καταλάβει αυτό που ο άγγελός της είχε αναγκαστεί να περάσει μόνος του, χωρίς κανείς να του κρατά το χέρι στο σκοτάδι για να μη φοβάται. Κι ενώ η ιδέα πως, έστω και για κλάσματα του δευτερολέπτου, η σαστισμένη του ψυχούλα είχε μείνει εγκλωβισμένη σ' ένα σώμα τυφλό κι αναίσθητο που άκουγε μονάχα θα φάνταζε σε άλλον εφιαλτική, η Νόρα έβρισκε σ' αυτήν μια διεστραμμένη παρηγοριά.

Γιατί, ακόμα κι αν τις στιγμές του σπαραχτικού τους αποχωρισμού το τρεμάμενο φως της ζωής της δεν μπορούσε πια να δει το πρόσωπό της, ούτε να νιώσει τα χέρια της που τον έσφιγγαν στον κόρφο της με λύσσα, τουλάχιστον ίσως είχε προλάβει ν' ακούσει τη φωνή της να λέει ξανά και ξανά: «Αγάπη μου! Μη φοβάσαι! Η μανούλα είν' εδώ!»

Που όλα τα δάση του κόσμου να καούν, να γίνονται στάχτη, κι όλοι οι καπνιστές να φοφήσουν από καρκίνο, που να τους φάει τις σάρκες από μέσα.

Λίγο καλύτερα τώρα. Αν μη τι άλλο, οι άδικες κατάρτες που ο νους της εξακόντιζε σπασμωδικά κάθε τόσο ενάντια σε καθετί που 'χε το θράσος να παραμένει ζωντανό, μπορεί και να γυρνούσαν στη μαύρη ανάσα που τις πρόφερε. Ήταν κι αυτό μια ελπίδα.

Η κλέφτρα

Αν κάτι εκνεύριζε τον Χάρη πιο πολύ εκείνη τη στιγμή, περισσότερο κι απ' το ίδιο το ταξίδι που είχε δεχτεί να κάνει ενάντια σε κάθε λογική, ήταν το γεγονός ότι η Νόρα δεν ήξερε να οδηγεί.

Άλλο ένα βάρος που ήταν αναγκασμένος να σηκώνει μόνος του, όπως αυτό του βιοπορισμού τους, όταν η Νόρα είχε αποφασίσει τότε να παρατείνει την άδεια μητρότητος επ' αόριστον, αναγκάζοντάς τον να περνά όλη του τη μέρα στο ιατρείο προκειμένου να τα βγάζουν πέρα με τα έξοδα του μωρού, στερώντας του έτσι ανεκτίμητες ώρες και μέρες και βδομάδες. Και ύστερα είχε τη χυδαιότητα, μιαν απ' τις άπειρες φορές που τρώγανε τις σάρκες τους, να του πει κατάμουτρα πως ο πόνος του δεν είναι ίσος με

τον δικό της, επειδή δεν έζησε το παιδί όσο εκείνη. «Μήπως τον έβλεπες και ποτέ;» είχε ξεστομίσει όλο μίσος, μασώντας τις συλλαβές και με την ανάσα της να βρομοκοπάει απ' τις μπίρες. «Πατέρας του Σαββατοκύριακου ήσουν!» Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που ο Χάρης –που δεν είχε σηκώσει ποτέ του χέρι σε άνθρωπο, που ούτε καν παιδάκι στο σχολείο δεν είχε παίξει ξύλο– ένωσε τη λαχτάρα να κάνει το χέρι του γροθιά και να τη λιώσει την πουτάννα, την κλέφτρα, που του 'χε κλέψει τα χρόνια που θα 'πρεπε να 'ταν μοιρασμένα.

Κι ο πειρασμός της βίας δεν είχε εξαφανιστεί ολότελα από μέσα του – απλώς, μετά από λίγο, έμαθε να τον στρέφει προς τον εαυτό του· πρώτα με τατσιγάρα που έσβηνε στις φτέρνες του όταν ήταν μόνος, ώσπου τα πόδια του έγιναν δυο τεράστιες πληγές που αιμορραγούσαν και με το ζόρι μπορούσε να περπατήσει, κι έκτοτε με τις συχνές, ψυχαναγκαστικές κι απόλυτα ανηδονικές επαφές του με πουτάνες που ψώνιζε απ' τα πιο άθλια πεζοδρόμια του κέντρου και γαμούσε στο πίσω κάθισμα χωρίς καπότα. Την πρώτη φορά που έπαθε βλεννόρροια είχε αφήσει να περάσουν δυο βδομάδες μέχρι να ξεκινήσει τη δοξυκυκλίνη, κι ας έπρεπε να χώνει κουβαριασμένη την πετσέτα στο στόμα του όταν κατουρούσε για να μην ουρλιάξει απ' τον πόνο της πυουρίας. Τώρα, κάθε φορά που η Νόρα τον έσπρωχνε στα όρια της οργής,

έπαιρνε επιτόπου τ' αμάξι και πήγαινε να ανταμώσει τον συνδυασμό ηπατίτιδας Β και C που τον αποζητούσε με την ίδια θέρμη όπως ο θρήσκος τη σωτηρία της ψυχής.

Και ξαφνικά, στη θύμηση των φρικαλέων αυτών βιασμών που διέπραττε σε βάρος των κολασμένων της γης, το καυλί του σήκωσε κεφάλι, όπως συνέχιζε να κάνει παρά τον ψυχικό θάνατο που 'χε λάβει χώρα εντός του προ πολλού, σαν βλαμμένο ζώο που ψάχνει την τροφή της χαράς στο τσιμεντένιο δάπεδο του έρημου κελιού του. Που κι αυτό του το 'χε καταλογίσει η καριόλα – πώς ήταν δυνατό να ερεθίζεται μετά απ' όσα είχαν συμβεί, όταν το δικό της σώμα είχε σβήσει σαν ανενεργό ηφαίστειο; «Μην κολακεύεις τον εαυτό σου» της είχε αποκριθεί, βγάζοντάς τον και χτυπώντας τον δυο φορές στην παλάμη του σαν ένα κομμάτι ψόφιο κρέας. «Δε συμβαίνει εξαιτίας σου. Κι η τελευταία γυναίκα να 'σουνα στη γη, θα το 'κοβα να το πετάξω στα σκυλιά».

Με τέτοια γλυκόλογα περνούσε η ζωή τους. Και είχαν ξαναμάθει ο ένας τον άλλο – μαζί στην αγάπη, μαζί και στην αποστροφή.

Αυτό χρειαζόταν αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή ο Χάρης, μια γερή δόση αηδίας να του σκοτώσει τη στύση, και κάνοντας δήθεν να πιάσει τον αναπτήρα απ' το ταμπλό, άφησε το χέρι του να τριφτεί στο γυμνό γόνατο της Νόρας.

Η επίδραση του αγγίγματος ήταν ακαριαία και για τους δυο: εκείνη τράβηξε μονομιάς το πόδι της δεξιά σαν να την είχε χτυπήσει ρεύμα, κι εκείνος μέσα σε δευτερόλεπτα ένιωσε το πέος του να συρρικνώνεται σαν τιμωρημένο.

Παράξενο πώς κάποτε το ίδιο κορμί τού ξύπναγε τόση λαχτάρα. Τώρα πια, ακόμα και στις λιγοστές στιγμές αθέλητης τριβής που και οι δυο απέφευγαν επιμελώς, ήταν λες και η σάρκα του ακουμπούσε κάτι κρύο και πεθαμένο.

Με φρίκη τρέφεται η καρδιά που μισεί τον χτύπο της.

Η πρώτη φορά

Μπλε μικροσκοπικά βατραχοπέδιλα. Άμμος ξανθή σαν τα μαλλιά του. Ομπρέλα κόκκινη στο χρώμα της χαράς. Η φωνή του, τσιρίδα όλο ενθουσιασμό πάνω απ' τον φλοίσβο. Βερίκοκα στο μπαλκόνι, το χνούδι τους ίδιο μ' αυτό που κάλυπτε το ηλιοψημένο του κορμάκι.

Ένα μέρος του μυαλού τους θυμόταν τα πάντα, ως και την τελευταία λεπτομέρεια –την ώρα, τη μέρα, τον μήνα, τη χρονιά– κι ένα άλλο, αυτό που τους κρατούσε στοιχειωδώς ζωντανούς, τα μπέρδευε όλα σε

μια θολούρα, ώστε να αντέχει η καρδιά όταν τα αντι-
κρίζει. Έτσι δαμάζει ο χρόνος: με διαρκείς ανακρί-
βειες, με λάθη, ώσπου να φτάσει η αλήθεια να μοιά-
ζει σαν ψέμα.

Και οι δυο θυμόνταν πάντως ότι ήταν το καλοκαί-
ρι που έμαθε κολύμπι. Στα ρηχά, χωρίς μπρατσάκια
(πόσο έλαμπε από περηφάνια γι' αυτή την πρώτη νό-
τα ενηλικίωσης!), με τα βατραχοπέδιλα που του 'δι-
ναν ανώση κι ορμή, κι έσκιζε τα γαλάζια τα νερά σαν
ψάρι.

Τις πρώτες φορές έστεκαν στις δυο άκρες της μι-
κρής του διαδρομής σαν βράχοι έμψυχοι, έτοιμοι να
τον αρπάξουν στην πρώτη υπόνοια κούρασης. Μα λί-
γο λίγο κατάφεραν και νίκησαν τον φόβο και κάθισαν
στην ακροθαλασσιά να χαζέψουν το ωραιότερο θέα-
μα του κόσμου.

Κι όπως αχόρταγα κοιτούσαν το θαύμα που είχαν
φτιάξει, κρατούσαν ασυναίσθητα τα χέρια, και μέσα
απ' αυτό τους το άγγιγμα ταξίδευε πίσω-μπρος το
ίδιο όνειρο: ο γιος τους μεγάλος, ψηλός, με το τριχω-
τό του στέρνο να στραφταλίζει απ' την αλμύρα, και
τη φωνή του μπασαδούρικη – μα με τα μάτια ίδια,
ολοίδια με τα γαλανά ματόχαντρα που τους είχαν
κοιτάξει πρώτη φορά πελώρια μέσα απ' τις φασιές
πριν σκάσει το πρώτο του χαμόγελο, που ήταν λες
και τους χαμογελούσε ο ίδιος ο Θεός, μονολογώντας
Καλόν έστι.

Εκείνη τη στιγμή του άφταστου πια πρώτου καλοκαιριού στο Πευκοχώρι, καθώς χέρι χεράκι καμάρωναν το σπλάγχνο τους, η Νόρα κι ο Χάρης είχαν καταλάβει τι θα πει πραγματική αγάπη: να μοιράζεσαι όχι μονάχα το ίδιο όνειρο, μα ένα όνειρο που υπάρχει πανομοιότυπο σχεδόν σε δισεκατομμύρια ψυχές από γενέσεως κόσμου, θαρρείς και η γη ολόκληρη, με αιμάτινους ωκεανούς και ποτάμια-φλέβες, χτυπά σαν μια γιγάντια καρδιά.

Ποτέ ξανά δεν είδαν το ίδιο όνειρο – μέχρι το περασμένο βράδυ, όταν ο Άγγελος τους επισκέφθηκε στον ύπνο τους για να τους μεταφέρει ένα αναπάντεχο μήνυμα απ' τον άλλο κόσμο.

Θα ξανάρθω

Η ανάσα του υπερφυσικού τους βρήκε στην κουζίνα, νωρίς το πρωί, με τις πιτζάμες και τις ρόμπες τους, με χοντρές κάλτσες και παντόφλες· ήταν κρύο το σπίτι, χειμώνας, κι ακόμα πιο χειμώνας η παγωμάρα ανάμεσά τους καθώς έπιναν τον καφέ τους δίχως ν' ανταλλάσσουν λέξη, ο καθένας βουτηγμένος στην αποξένωσή του: ο Χάρης στο παλιό λάπτοπ που έκανε το τραπέζι να τρίζει με τον βόμβο του, μα που δεν έλεγε να το αλλάξει γιατί σ' αυτό έβλεπε και ξανάβλεπε ο

Άγγελος τα αγαπημένα του DVD –τους Μπαμπούλες και το *Kung Fu Panda*– και η Νόρα στο σκαμπό πλάι στο παράθυρο, διαβάζοντας ένα ογκώδες βιβλίο για το Άουσβιτς – ομοιοπαθητική του σπαραγμού.

Μα ξαφνικά μια ανάγκη που δεν μπορούσαν να καταπιούν τους έκανε να σηκώσουν την ίδια στιγμή το κεφάλι, και καθώς τα κόκκινα ακόμα μάτια τους (απ’ τη νύστα ή απ’ το κλάμα, δεν είχε πια διαφορά) συναντήθηκαν, είπαν και οι δυο με μια φωνή: «Είδα τον Άγγελο».

Ακαριαία σώπασαν, χαμήλωσαν το βλέμμα.

«Πες».

«Όχι, πες».

Η Νόρα ήπια μια γερή γουλιά νερό απ’ το μπουκάλι που έσερνε παντού μαζί της –τα χάπια της έφεραν ξηροστομία– και με τα μάτια ακόμα στη σελίδα με τους ξένους, παλιούς νεκρούς είπε σιγανά: «Ήταν στην παραλία...»

«Του Ξενία!» την έκοψε ο Χάρης, τινάζοντας το κεφάλι σαν λαγωνικό.

«... στο Παλιούρι» ολοκλήρωσε η Νόρα συνοφρυωμένη.

Στο κενό της σαστισμένης σιωπής τους το κρύο θαρρείς δυνάμωσε.

«Φορούσε το φορεματάκι του...» άρχισε ο Χάρης.

«Το βαφτιστικό».

Και θέλοντας να προλάβουν ο ένας τον άλλον, εί-

παν ξανά με μια πνοή τις ίδιες λέξεις: «Που έμοιαζε με παλιομοδίτικο νυχτικό!»

Η Νόρα σήκωσε το χέρι στο στόμα γουρλώνοντας τα μάτια κι ο Χάρης δάγκωσε τα χείλη. Δεν ήξεραν αν έπρεπε να γελάσουν ή να φοβηθούν, να συνεχίσουν ή να σωπάσουν.

«Δεν μπορεί...» ψέλλισε εκείνη.

«Σύμπτωση» είπε εκείνος, μα δίχως βεβαιότητα.

«Τόσο σύμπτωση;»

«Μπορεί να είδαμε κάτι σχετικό σε καμιά ταινία ή κάπου».

Όμως και οι δυο άναψαν τσιγάρο με τρεμάμενα χέρια.

«Λοιπόν» είπε η Νόρα. «Θα το γράφουμε».

«Τι πράγμα;»

«Το όνειρο που είδαμε. Με κάθε λεπτομέρεια. Και μετά θα δούμε ο καθένας τι έγραψε ο άλλος».

Ο Χάρης γέλασε νευρικά. «Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά».

Αλλά η Νόρα είχε ήδη αρπάξει ένα στιλό απ' τον πάγκο κι έγραφε με μανία σε μιαν από τις λευκές σελίδες στο τέλος του τόμου. Και σαν επιμελής μαθητής που φοβάται μην έρθει δεύτερος στην τάξη, ο Χάρης άνοιξε το Word κι άρχισε να πληκτρολογεί κι αυτός με την ίδια φούρια.

Κύλησαν έτσι μερικά λεπτά, κι έπειτα, όταν και οι δυο τους σήκωσαν μαζί το κεφάλι, η Νόρα κατέ-

βηκε απ' το σκαμπό, πλησίασε βιαστικά στο τραπέζι και, χώνοντας το βιβλίο μ' ό,τι είχε γράψει στα χέρια του Χάρη, στάθηκε πίσω του κι άρχισε να διαβάζει την παράγραφο στην οθόνη με την κατακόρυφη μαύρη γραμμή στη δεξιά άκρη σαν ραγισματιά σε γυαλί.

Τα γράμματά της μετά βίας διαβάζονταν, και το κείμενό του ήταν γεμάτο τυπογραφικά λάθη, μα πέ-
ρα από τις αποκλίσεις στη διατύπωση περιέγραφαν και οι δυο την ίδια ακριβώς σκηνή:

Ο Άγγελος στην τεφρή και φουρτουνιασμένη πα-
ραλία του Ξενία, με τα βαφτιστικά του ρούχα και
ξυπόλυτος, να τους μιλά με φωνή μεγάλου παιδιού
—σαν έφηβος σε σώμα εξάχρονου— και να τους λέει
πως αν επέστρεφαν στο μέρος της αλλοτινής τους
παραθέρισης και έκαναν την υπέρτατη θυσία, θα
επέστρεφε κοντά τους. «Έχω χαθεί» έλεγε. «Κι αν
έρθετε εδώ, και κάνετε αυτό που φοβάστε περισ-
σότερο στον κόσμο, αυτό που κανέννας άνθρωπος
δεν μπορεί να κάνει χωρίς να ξεπεράσει τα όρια
του εαυτού του, θα με βρείτε».

Μόλις τέλειωσε την ανάγνωση, η Νόρα έβγαλε απ' την τσέπη της ρόμπας της ένα απ' τα κουτιά με τα Χanax που κατέβαζε σαν καραμέλες, κι αφού κατά-
πιε ένα χωρίς νερό, κλείνοντας τα μάτια και σφίγγο-
ντας τα ασπρισμένα της χείλη σαν να προσευχόταν
για γρήγορη ηρεμία, άπλωσε τα χέρια και πιέζοντας
την καρτέλα άφησε άλλο ένα μοβ χάπι να πέσει στην

ανοιχτή παλάμη του Χάρη, που κοίταζε ακόμα με ύφος έντρομο τη γραπτή μαρτυρία μιας σύμπτωσης πέρα από κάθε πίστη στο τυχαίο.

Κι έπειτα ο Χάρης άρπαξε το κινητό του μπουρ-μουρίζοντας: «Νομίζω ότι έχω κρατήσει το τηλέφωνο της σπιτονοικοκυράς».

Και η Νόρα, ήδη στον διάδρομο, απάντησε: «Πάω να ετοιμάσω τα πράγματα».

Η τρέλα και το μαχαίρι

Φυσικά, ήταν καθαρή παραφροσύνη, μονολόγησε ο Χάρης κλείνοντας το τηλέφωνο μετά τη σύντομη συνομιλία με την έκπληκτη κυρία Γαλάτεια, που του είχε πει ότι σαφώς και ήταν ευπρόσδεκτοι να μείνουν όσο θέλουν κι ότι το κλειδί ήταν κάτω από μια διακοσμητική υδρία στον κήπο. Δεν ήταν φυσιολογικό να ξεσπιτωθούν χειμωνιάτικα και να τρέχουν στην Καψόχωρα επειδή είδαν ένα τάχα μου σημαδιακό όνειρο.

Προς στιγμήν αναρωτήθηκε κατά πόσο η ίδια η σύμπτωση του ονείρου ήταν σημάδι κάποιας ύπουλης παθολογίας. Απ' το τέταρτο έτος των σπουδών του και το μάθημα της Ψυχιατρικής θυμόταν αμυδρά τη λεγόμενη δυαδική ψύχωση –*folie à deux* στα γαλλικά, που έκαναν ακόμα και την τρέλα να ηχεί δελε-

αστική σαν ακριβό ηδύποτο—, όπου δύο άτομα, παρσύροντας το ένα τ' άλλο στην ίδια αυταπάτη, καταλήγουν να μοιράζονται την ίδια στρεβλή αντίληψη της πραγματικότητας. Θα μπορούσε άραγε το παρατεταμένο, ανεπίλυτο πένθος να είχε προκαλέσει κάτι αντίστοιχο και σ' αυτούς;

Έτσι κι αλλιώς η Νόρα, παρά το κοκτέιλ νευροληπτικών, ηρεμιστικών και αντικαταθλιπτικών που έπαιρνε —το μόνο που είχε καταφέρει να τη βγάλει απ' την αρχική της κλινική κατάθλιψη, διάρκειας έξι μηνών, τους οποίους είχε περάσει στο κρεβάτι, άλλουστη και νησιτική και κλαίγοντας νυχθημερόν—, εξακολουθούσε να ακροβατεί στα όρια της διαταραχής, αν όχι καραμπινάτης ψυχικής νόσου. Ώρες ώρες του έδινε την αίσθηση πως η απόσυρσή της ήταν πιο βαθιά κι απ' τη μανιακή της προσήλωση στο διάβασμα δυσάρεστων βιβλίων κι ότι λίγο λίγο είχε αποτραβηχτεί τόσο απ' τον κόσμο (ή μάλλον τον μικρόκοσμο του σπιτιού, που σπάνια εγκατέλειπε) ώστε είχε σχεδόν πάψει ν' ανήκει στον ξένο, ψυχρό κόσμο που την περιτριγύριζε. Παρατηρώντας τη να κινείται αργά, με τις ώρες, στο αδειανό δωμάτιο του Άγγελου, δίχως να αντιλαμβάνεται ότι την κοιτούσε κι ας στεκόταν καταμεσής της ορθάνοιχτης πόρτας, του θύμιζε τις Αμίλητες των παραμυθιών που του 'λεγε ο παππούς του —νεράιδες των βουνών που απ' όποιον διαβάτη είχε την ατυχία να τις αντικρίσει έκλεβαν τη μιλιά του—,

καθώς κι ο ίδιος έμενε άφωνος μπρος στην αφαίρεση, την απουσία στην οποία τη βύθιζε ο πόνος.

Ήταν ωστόσο έτοιμος ν' αποδεχτεί κάτι παρόμοιο και για τον εαυτό του; Αρδεύοντας και πάλι απ' τις γνώσεις της Ιατρικής, η σκέψη του στάθηκε φευγά- λέα στην τριτογενή σύφιλη, αλλά πέρα απ' τα χρόνια της επώασης που δεν ταίριαζαν στην περίπτωσή του, ήταν μάλλον απίθανο το πρώτο στάδιο, με το φρικα- λέο πρωτοπαθές συφιλιδικό έλκος, να περάσει απα- ρατήρητο σ' έναν δερματολόγο.

Όπως και να 'χει, και όσο κι αν ένιωθε κι ο ίδιος μιαν απόκοσμη ανατριχίλα στη σκέψη πως αυτός και η Νόρα είχαν δει το ίδιο όνειρο, εικόνα προς εικόνα και λέξη προς λέξη, έπρεπε να γίνει η φωνή της λο- γικής προτού ξεκινήσουν στ' αλήθεια γι' αυτό το απο- νενοημένο ταξίδι με σκοπό να αναστήσουν τον εδώ και τρία χρόνια νεκρό τους γιο. Όσο για το τηλεφώ- νημα στη σπιτονοικοκυρά, ένιωθε ήδη τόση ντροπή που απορούσε με τον εαυτό του πώς είχε αφήσει μια στιγμή παραλογισμού να τον παρασύρει.

Έτσι, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα –δεν θα 'ταν εύκολο να μεταπείσει τη Νόρα τώρα που 'χε πάρει φόρα–, κατευθύνθηκε προς την κρεβατοκάμαρα, όπου τη βρήκε να γεμίζει το σακ βουαγιαζ της με ευ- λαβική μεθοδικότητα, αποθέτοντας τα προσεχτικά διπλωμένα ρούχα απαλά το ένα πάνω στο άλλο.

«Μήπως να τ' αφήναμε καλύτερα;» είπε, με πολύ

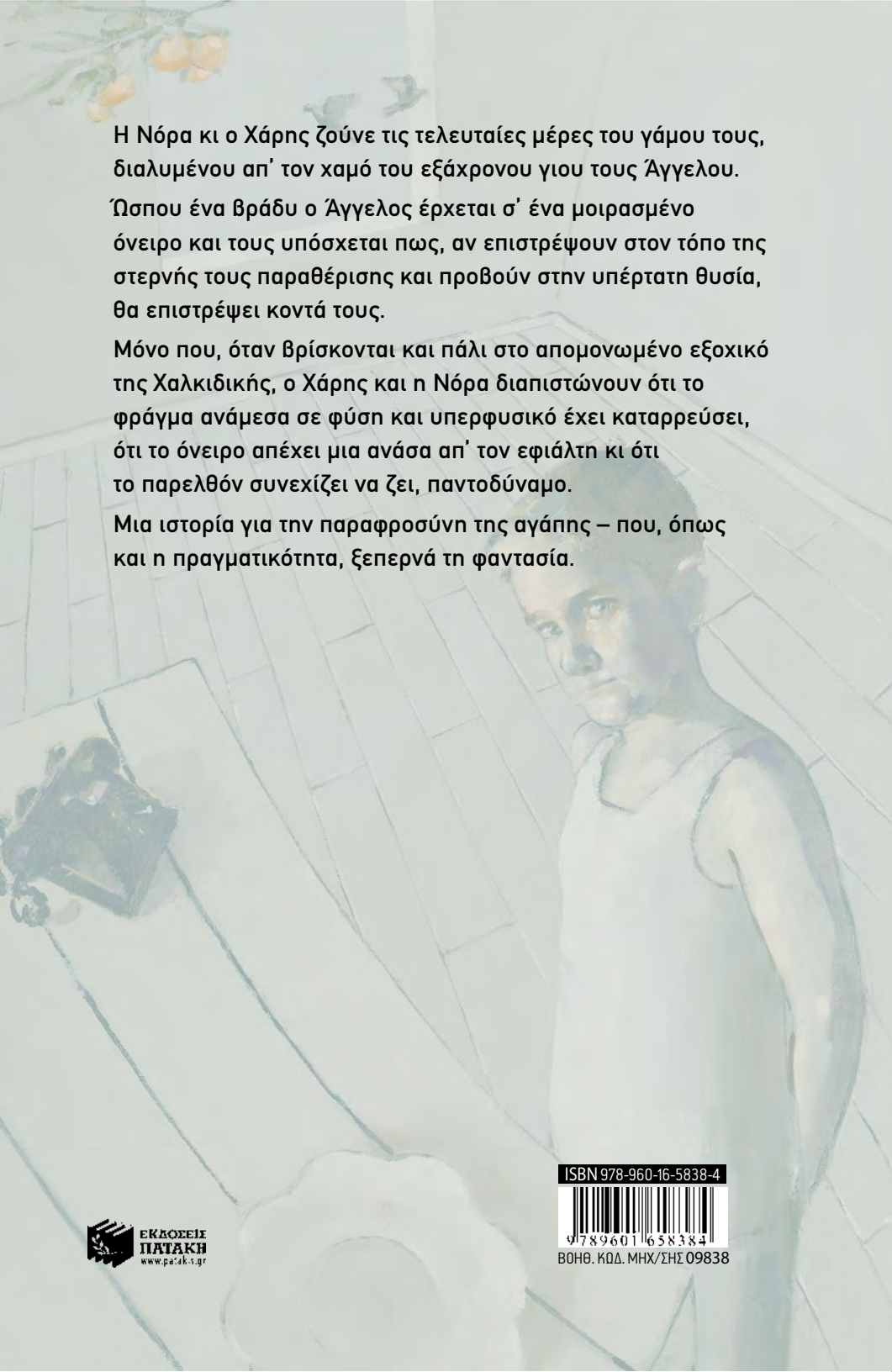
λιγότερη αυτοπεποίθηση απ' αυτήν που σκόπευε να επιστρατεύσει. Η αλήθεια είναι ότι, με τούτα και μ' εκείνα, είχε φτάσει να τη φοβάται τη γυναίκα του.

Κι όχι άδικα. «Αν δε θες να έρθεις, θα πάω μόνη μου. Έτσι κι αλλιώς, τρία χρόνια τώρα μόνη μου είμαι».

Κάθε φορά ξεχνούσε πόσο εύκολα η γλώσσα της γινόταν μαχαίρι, και κάθε φορά τραβιόταν, σαστισμένος απ' την αιφνίδια λαβωματιά. Αλλά έπρεπε να επιμείνει. «Καταλαβαίνω ότι το όνειρο σου φαίνεται σαν κάτι το αφύσικο, σαν μήνυμα απ' το υπερπέραν ή κι εγώ δεν ξέρω τι, όμως στην πραγματικότητα αυτό που βρίσκεται στον αντίποδα του φυσιολογικού είναι σχεδόν πάντα το παθολογικό. Κι εγώ ως γιατρός δεν μπορώ να δεχτώ μια τόσο εξωφρενική ερμηνεία ενός ονείρου που το νόημά του, σ' εμένα τουλάχιστον, είναι προφανές».

Η Νόρα σήκωσε το κεφάλι και τον κάρφωσε με τα παγερά γαλάζια της μάτια. «Λίγο αργά το θυμήθηκες το γιατρίλκι. Όταν ήταν να σώσεις τη ζωή του παιδιού μας φάνηκε το πόσο καλός γιατρός είσαι – οπότε περιορίσου στις αλοιφές για κάλους και τα κονδυλώματα που σου κουβαλάνε οι πουτάνες σου και μη μου παριστάνεις τον ειδήμονα».

Αυτή τη φορά το μαχαίρι βυθίστηκε μέχρι το μεδούλι, κι ήθελε να ουρλιάξει, να τη χτυπήσει, να πονέσει ακόμα πιο πολύ κάποιον απ' τους δυο τους.

Η Νόρα κι ο Χάρης ζούνε τις τελευταίες μέρες του γάμου τους, διαλυμένου απ' τον χαμό του εξάχρονου γιου τους Άγγελου.

Όσπου ένα βράδυ ο Άγγελος έρχεται σ' ένα μοιρασμένο όνειρο και τους υπόσχεται πως, αν επιστρέψουν στον τόπο της στερνής τους παραθέρισης και προβούν στην υπέρτατη θυσία, θα επιστρέψει κοντά τους.

Μόνο που, όταν βρίσκονται και πάλι στο απομονωμένο εξοχικό της Χαλκιδικής, ο Χάρης και η Νόρα διαπιστώνουν ότι το φράγμα ανάμεσα σε φύση και υπερφυσικό έχει καταρρεύσει, ότι το όνειρο απέχει μια ανάσα απ' τον εφιάλτη κι ότι το παρελθόν συνεχίζει να ζει, παντοδύναμο.

Μια ιστορία για την παραφροσύνη της αγάπης – που, όπως και η πραγματικότητα, ξεπερνά τη φαντασία.